

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **H. – s., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Viktorem Bradáčem, advokátem se sídlem v Praze 1, Jindřišská 17, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, odbor výkonu státní správy IX., se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2005, č. j. 7 Ca 313/2003 - 61,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne ze dne 16. 11. 2005, č. j. 7 Ca 313/2003 - 61, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností brojí proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí č. j. 580/447/008/A-20/2003 ze dne 17. 10. 2003.

Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava č. j. 09/OH/03309/03/Zn ze dne 18. 4. 2003, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč za porušení ustanovení § 12 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění účinném pro projednávané období, (dále jen „zákon o odpadech“), jehož se žalobce dopustil tím, že nebezpečné odpady k. č. 190205 – kaly z fyzikálně – chemického zpracování a k. č. 170503 – zeminy znečištěné ropnými látkami, smísil na své ploše pro úpravu odpadů bez povolení příslušného orgánu státní správy.

Dne 17. 12. 2003 podal žalobce Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu. Městský soud v napadeném rozhodnutí neshledal vady v právním úsudku a žalobu zamítl.

V odůvodnění městský soud uvedl mimo jiné, že souhlasí s právním závěrem správních orgánů, že v daném případě, kdy jeden odpad byl zcela překryt odpadem jiným, přičemž tyto druhy odpadu vyžadovaly jiný technologický postup při dalším nakládání s nimi, došlo ke smísení obou odpadů.

Zjevně nepřiměřeným trestem dle městského soudu může být pouze takový trest, který naprosto vybočuje ze skutkových zjištění, z nichž správní orgán vycházel, a postihuje subjekt v maximální či téměř maximální možné míře, ač skutková zjištění takový závěr neodůvodňují, či odůvodnění takového postihu je naprosto zjevně nedostatečné.

Odůvodnění výše pokuty je dostatečně konkrétní ve vztahu ke konkrétním skutkovým zjištěním, nijak nevybočilo ze skutkových zjištění učiněných v rámci správního řízení a zhodnotilo všechny zákonné podmínky podle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Pokuta byla uložena ve výši 10 % zákonného rozpětí, přičemž tato výše byla konkrétně zdůvodněna (množství odpadu, možnost významného poškození životního prostředí, postavení žalobce v nakládání s odpady v regionu, vysoká koncentrace škodlivin v odpadu jako okolnosti přitěžující, na druhou stranu rychlé odstranění protiprávního stavu a první zjištěné porušení zákona jako okolnosti polehčující). Proto městský soud nedospěl k závěru, že pokuta uložena v takové výši je zjevně nepřiměřená.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu včas podanou kasační stížností.

Pochybení soudu spatřuje v chybné právní kvalifikaci obsažené v rozhodnutí, neboť oba odpady nebyly smíseny, ale došlo pouze k jejich dočasnému překryvu.

Druhou námitkou je, že výše pokuty udělená stěžovateli je zcela nepřiměřená, a to především z důvodu, že nedošlo k žádné škodě ani k žádnému konkrétnímu ohrožení či poškození životního prostředí, když žalobce odpady, které byly předtím dočasně umístěny na přípravnou plochu, kde byly zabezpečeny, ihned po výzvě kompletně odstranil. Dále stěžovatel zdůrazňuje, že z jeho strany se jednalo o první případ tohoto druhu.

Při uložení výše pokuty ze strany správního orgánu došlo k porušení několika principů, které mají být zákonnou pojistkou proti nebezpečí libovůle a nespravedlivých rozhodnutí: principů přiměřenosti (srov. nálezy Ústavního soudu ÚS 3/02 – zveřejněno ve Sbírce zákonů pod č. 405/2002 Sb.), principu předvídatelnosti jednání správy, principu legitimního očekávání a principu „de similibus idem est iudicandum“, který úzce souvisí s principem rovnosti ve smyslu nediskriminace.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále napadá, že městský soud se odmítl zabývat nepřiměřeností uloženého trestu ve vztahu k jiným trestům, které správní orgány ukládaly za další podobné správní delikty různým podnikatelským subjektům, z důvodu, že to správnímu soudu nepřisluší. Stěžovatel s tímto právním názorem nesouhlasí a poukazuje na rozhodnutí zveřejněné ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 505/2005, které hovoří o principu vázanosti správního orgánu vlastní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila. Stěžovatel převádí na svůj případ,

jestliže správní orgán v případě konkrétního porušení zákona běžně neuděluje pokuty nad určitou výši, utváří si tím vlastní správní praxi, kterou je vnitřně vázán. V této souvislosti stěžovatel uvádí kauzu kontaminované zeminy ze stavby haly S. v P., kde byla pokuta udělena ve výši 250 000 Kč, třebaže pokutou potrestané jednání bylo mnohem závažnější a subjekt je mnohem finančně silnější než stěžovatel. Správní soud se dle stěžovatele nemůže odmítnout takovýmto nepředvídatelným a překvapivým rozhodnutím zabývat i z komparativního pohledu (to znamená s přihlédnutím k ostatním podobným rozhodnutím správního orgánu).

Žádná jiná pokuta udělená v roce 2003 dle stěžovatele nedosáhla ani výše 500 000 Kč, přitom některé z pokut byly uděleny za jednání mnohem závažnější.

Napadený rozsudek navrhuje stěžovatel zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 1. 2006 uvádí, že se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu a navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Ve vyjádření uvádí, že za právně významný považuje fakt, že se protiprávní jednání uskutečnilo, nikoli okolnost, že došlo k nápravě v intencích § 12 odst. 6 zákona o odpadech, a to až v důsledku kontrolních šetření ČIŽP. Věc by byla posuzována správními orgány příznivěji, pokud by k takovému jednání došlo v důsledku technologického opatření a kontrolovaný subjekt by zjednal nápravu z vlastní iniciativy a nikoliv až v důsledku kontroly České inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“).

K udělené pokutě žalovaný uvádí, že k ohrožení životního prostředí nepochybně došlo neodpovědným počínáním stěžovatele, neboť v důsledku smíchání dvou druhů nebezpečných odpadů by jeden z nich, s významným obsahem škodlivin, byl smíšením, při poměru cca 1:100 de facto „rozptýlen“ v druhém odpadu, jenž měl být po dekontaminaci (jediné škodliviny – N.) vrácen zpět do životního prostředí. Jinak řečeno došlo by k nelegálnímu odklizení jednoho problematického odpadu v procesu odstraňování odpadů jiného, a to s potenciálním rozptýlením škodlivin koncentrovaných v jednom z nebezpečných odpadů (kat. č. 190205) do životního prostředí. Uvedené počínání u právního subjektu, jenž se specializuje na nakládání s odpady, včetně nebezpečných, považuje žalovaný za závažné profesní a technologické selhání, které neguje smysl řádného nakládání s odpady podle zákonných pravidel s nesporností finanční výhodnosti takového protiprávního jednání. Stěžovateli v roce 2003 byla uložena jiným pravomocným rozhodnutím inspekce další pokuta ve výši 1 000 000 Kč za závažné porušení provozního řádu skládky nebezpečných odpadů.

Srovnávání pokut uložených inspekcí v roce 2003 v „jiných“ případech považuje pro předmět tohoto řízení za zavádějící a z praktického hlediska i za nemožné, pokud však právní zástupce stěžovatele uplatnil „srovnání“ jiných pokut, žalovaný je nucen konstatovat, že jen v působnosti ostravského inspektorátu bylo v roce 2003 na úseku odpadového hospodářství uloženo 5 pokut přesahujících 500 000 Kč (max. 1 250 000 Kč), včetně té, která je předmětem této kasační stížnosti a druhé uložené stěžovateli zmíněné výše. Podle informace z ředitelství inspekce bylo za celé území České republiky podle zákona o odpadech v roce 2003 uloženo nejméně 13 pokut v částce 500 000 Kč a vyšší.

Žalovaný rovněž odmítá tvrzení o „nepředvídatelnosti“ a „překvapivosti“ rozhodnutí z „komparativního“ pohledu. Nesmyslnost srovnání plyne z charakteru i právní kvalifikace

stěžovatelem zmíněných případů. Tzv. případ „F. O.“ byl řešen pokutou podle zákona o vodách, kauza „skládky P.“ je velmi složitým a dosud neukončeným případem a případ tzv. odstraňování odpadů ze „stavby haly S. v P.“ se týkal porušení § 12 odst. 2 zákona o odpadech, tedy šlo opět o skutkovou podstatu zcela neporovnatelnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje stížnostní důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje v tom, že městský soud se dopustil chybného právního posouzení při subsumpci kauzální skutkové podstaty normativní skutkové podstatě. Otázkou na kterou nejprve Nejvyšší správní soud upřel svou pozornost je, zda byla jednáním stěžovatele naplněna skutková podstata správního deliktu s ohledem na tvrzení stěžovatele o odlišnosti pojmu „mísení“ a „dočasné překrytí odpadu“.

Podle ustanovení § 12 odst. 5 zákona o odpadech, ředění nebo mísení odpadů za účelem splnění kritérií pro jejich přijetí na skládku a mísení nebezpečných odpadů navzájem nebo s ostatními je zakázáno. Ve výjimečných případech je mísení nebezpečných odpadů navzájem nebo s ostatními odpady přípustné pouze se souhlasem krajského úřadu příslušného podle místa nakládání s odpady. Krajský úřad tento souhlas udělí pouze tehdy, pokud mísením nebezpečných odpadů nedojde k ohrožení zdraví lidí nebo životního prostředí a je-li účelem mísení nebezpečných odpadů splnění požadavku technologie využití nebo odstranění odpadů a zvýšení bezpečnosti při nakládání s nimi.

Podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. c) zákona o odpadech, pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která ředí nebo mísí odpady za účelem splnění kritérií pro jejich přijetí na skládku nebo mísí nebezpečné odpady navzájem nebo s ostatními odpady bez souhlasu příslušného správního úřadu.

Podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

Ve správním řízení stěžovateli byla uložena pokuta za to, že nebezpečné odpady k. č. 190205 – kaly z fyzikálně – chemického zpracování (dále jen „kaly“) a k. č. 170503 – zeminy znečištěné ropnými látkami (dále jen „zeminy“), smísil na své ploše pro úpravu odpadů bez povolení příslušného orgánu státní správy.

Skutková zjištění ohledně překrytí jednoho odpadu druhým bez technologické zábrany stěžovatel nenapadal ani v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě nesouhlasí s názorem stěžovatele, že pojmy „mísení odpadu“ a „dočasné překrytí odpadu“ jsou odlišné.

Naopak se plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že v daném případě, kdy jeden odpad byl zcela překryt odpadem jiným, přičemž tyto druhy odpadu vyžadovaly jiný technologický postup při dalším nakládání s nimi, došlo ke smísení obou odpadů. V dané věci stěžovatel dva nebezpečné odpady uskladnil tak, že na jeden odpad navezl nebezpečný odpad jiný, který jej zcela překryl, a tím došlo k mísení nebezpečných odpadů navzájem. Podstatné je, že odpady byly uloženy bez jakékoliv technologické zábrany na jednom místě a tím došlo k jejich mísení.

V daném případě dle Nejvyššího správního soudu jednání stěžovatele (překrytí jednoho nebezpečného odpadu druhým bez technologické zábrany) naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu.

Charakteristika jednání stěžovatele jako jednání „dočasného“ nemá v posuzovaném případě význam z hlediska vzniku odpovědnosti za porušení právní povinnosti, ale pouze z hlediska výše uloženého trestu, což bylo správním orgánem také zohledněno jako okolnost polehčující.

Nejvyšší správní soud se při posuzování důvodnosti kasační stížnosti dále zabýval tvrzeným nesprávným posouzením otázky zjevné nepřiměřenosti výše uložené pokuty městským soudem.

Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zmínit některé procesní aspekty řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt.

Při žalobě proti rozhodnutí, jímž byl trest za správní delikt uložen, se lze podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. domáhat zrušení příslušného výroku rozhodnutí pro jeho nezákonnost a pro případ, že nezákonnost nebude zjištěna, upuštění od trestu nebo jeho snížení podle § 65 odst. 3 s. ř. s. Lze se však domáhat i pouhého upuštění od trestu nebo jeho snížení, je-li předem zřejmé, že podmínky pro zrušení výroku rozhodnutí nejsou splněny.

Moderační právo soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu umožňuje soudu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), což je ve správním soudnictví poměrně výjimečné. Zde je totiž pravidlem kasační přezkum (ať už na úrovni krajského soudu ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu, nebo u Nejvyššího správního soudu ve vztahu k rozhodnutí krajského soudu), který nedává správnímu soudu pravomoc k tomu, aby rozhodnutí sám měnil.

Žalobní petit, jímž žalobce žádá moderaci trestu, podléhá stejnému procesnímu režimu jako petit „obvyklý“, usilující o zrušení rozhodnutí. To je ostatně patrné i z ustanovení § 65 s. ř. s., upravujícího žalobní legitimaci, který vedle sebe souřadně klade možnost domáhat se zrušení rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti (v odst. 1 a odst. 2), a možnost žádat o upuštění od trestu, popř. o jeho snížení (v odst. 3). Petit směřující k moderaci pak může být formulován buď jako součást petitu eventuálního, nebo jako petit samostatný v případech, kdy žalobce nezpochybňuje svou deliktní odpovědnost, avšak považuje uložený trest za zjevně nepřiměřený.

V petitu žaloby ze dne 17. 12. 2003 žalobce žádal o upuštění od trestu za správní delikt. V návrhu na změnu petitu žaloby ze dne 20. 7. 2004 žalobce navrhuje, aby soud vydal rozsudek, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrzené rozhodnutím

žalovaného o uložení pokuty ve výši 1 000 000 Kč se zrušuje a věc se postupuje zpět správnímu úřadu k novému meritornímu projednání odpovědnosti za správní delikt a posouzení přiměřenosti sankce.

V projednávané věci tedy žalobce požádal o změnu petitu, jímž se žádá moderace trestu na petit usilující o zrušení rozhodnutí.

Návrh na změnu petitu může žalobce vznést i po uplynutí lhůty k podání žaloby. Takový návrh nepodléhá koncentraci ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s.; to ovšem platí pouze za předpokladu, že je založen na žalobních bodech uplatněných v zákonné dvouměsíční lhůtě. Žalobní petit musí vycházet z řádně uplatněných žalobních bodů; zatímco však podkladem pro návrh na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení může být jakýkoli žalobní bod (ať už spočívá na tvrzených vadách řízení nebo hmotněprávní nezákonnosti jakéhokoli ze závěrů žalovaného správního orgánu), podkladem pro návrh na moderaci musí být tvrzení o tom, že trest uložený žalobci je nepřiměřený. Nepostačí tedy zpochybňovat právní základ odpovědnosti: pokud žalobce tvrdí pouze to, že neporušil zákon a že mu nevznikla odpovědnost (žalobní námitky tedy směřují jen proti samotnému posouzení jeho jednání jako deliktního), nebude se moci později domáhat moderace trestu. Aby tak mohl učinit, musí již v žalobě výslovně napadat nepřiměřenost trestu a své přesvědčení o tom, že správní orgán pochybil při stanovení výše trestu, musí v průběhu řízení před soudem též zdůvodnit.

V případě eventuálního petitu se lze zabývat návrhem na moderaci až poté, co žaloba neuspěla se svým návrhem na zrušení napadeného rozhodnutí. Přezkoumává-li soud rozhodnutí o správním trestu, které bylo napadeno ve všech svých právních závěrech, postupuje v několika krocích: nejprve se (samozřejmě toliko k žalobní námitce) zabývá tím, zda se žalobce skutečně dopustil skutku, který je mu vytýkán – tedy zda je tento skutek správním deliktem a zda jej žalovaný správně kvalifikoval; a konečně pak hodnotí, zda žalovaný - při zvažování konkrétní výměry trestu – přihlédl ke všem zákonným kritériím a zda nepřekročil meze správního uvážení. Shledá-li soud nezákonnost byť i v jediném právním závěru správního orgánu, zruší k návrhu žalobce napadené správní rozhodnutí. I pokud tedy správní orgán nepochybil při kvalifikaci správního deliktu a uložil jej v mezích stanovených zákonem, bude jeho rozhodnutí k žalobní námitce zrušeno, nezhodnotil-li při ukládání trestu řádně zákonná kritéria, která by mohla mít vliv na výši trestu.

Užitím moderačního práva soud nahrazuje správní uvážení správního orgánu; takový zásah je zásahem dovoleným, umožněným soudem ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s. Soud je zde pro případy moderace nadán vlastním uvážením, a může tak zasáhnout do výše trestu, jako by jej sám uděloval. Tím, že trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje soud závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž vykonává svou zvláštní zákonnou pravomoc, která mu náleží stejně jako pravomoc rušit správní rozhodnutí.

Výše byly zdůrazněny rozdíly mezi přezkoumáváním zákonnosti správního rozhodnutí a mezi moderací správního trestu; oběma těmito postupům je společné to, že jejich výsledky v podobě výroků správního soudu musejí být řádně odůvodněny.

V řízení před městským soudem původní petit na upuštění od trestu žalobce změnil na petit na zrušení rozhodnutí. Městský soud se nejprve správně k žalobní námitce zabýval zda skutek stěžovatele je správním deliktem a zda jej žalovaný správně kvalifikoval.

Následně měl k žalobní námitce hodnotit řádné zhodnocení zákonného kritéria – závažnosti ohrožení životního prostředí při ukládání trestu. Městský soud svou argumentaci směřoval na zjevnou nepřiměřenost trestu, která je zákonným kritériem pro užití moderačního práva soudu.

Dle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Rozhodnutí městského soudu nemůže tedy obstát v části týkající se výše uložené pokuty za správní delikt. Trpí zde nedostatkem důvodů, který způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

Městský soud v odůvodnění rozsudku nedospěl k závěru, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená. Pro tento svůj závěr vycházel z toho, že pokuta nevybočuje ze skutkových zjištění správního orgánu, který zhodnotil při jejím uložení všechny zákonné podmínky podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech a byla uložena ve výši 10 % zákonného rozpětí. Městský soud však měl za to, že nemůže přihlídnout k tvrzení stěžovatele, že uložená mu pokuta je šikanózní, protože jiným subjektům, majetkově silnějším, byla uložena pokuta daleko menší za daleko větší porušení povinností s daleko závažnějšími následky. Oproti městskému soudu má Nejvyšší správní soud za to, že k této námitce stěžovatele lze přihlížet, protože s přihlídnutím k ní a ke všem rozhodujícím okolnostem, by mohla být uložená pokuta zjevně nepřiměřená. Správní orgán je vázán svou správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení (jak již Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57 uveřejněným ve Sbírce rozhodnutí NSS, ročník 2005, sešit č. 8, č. 605). Vůbec pak se již městský soud nezabýval námitkou stěžovatele, že uložená pokuta neodpovídá jeho finančním možnostem. Nejvyšší správní soud již judikoval (rozsudek ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 33/2006 – 102, zveřejněný na www.nssoud.cz), že: „Při úvaze o moderaci uložené pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s. přihlíží soud k majetkovým poměrům delikventa i v tom případě, že zákon, podle něhož byla pokuta uložena, kritérium majetkových poměrů nezná.“ V daném případě zákon o odpadech v § 67 odst. 2 uvádí, že při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození, tedy uvádí kritéria jen příkladem. Mohou být zkoumána i jiná, jichž se např. stěžovatel domáhá, zejména jeho majetkové poměry z toho hlediska, zda pokuta není pro něj likvidační.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v posuzované věci byl prokázán důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Protože tedy v daném případě rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2005, č. j. 7 Ca 313/2003 je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve výše uvedeném rozsahu, nezbylo, než na základě kasační stížnosti tento rozsudek zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne městský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu